

nævnte ved Sagens Behandling forrige Gang, at disse Sager ikke egner sig til alt for offentlig Omtale.

Men med Hensyn til en § 8 for Præster maa jeg have Lov til at sige — og jeg forventer i den Henseende Tilslutning af det ærede Medlem Hr. Kammersgaard —, at Sporene jo nok i nogen Maade skræmmer, naar man tænker paa, hvordan Sagen er udført for Lærernes Vedkommende, og at Menighedsraadene i Virkeligheden under den nuværende Tilstand ikke mangler Initiativ paa dette Omraade. De har selvfølgelig til enhver Tid umiddelbar Adgang med Klager til Ministeriet, og efter at de vedkommende Myndigheder er hørt, vil Ministeriet tage sig af dem. Jeg tror, det er bedre end en § 8 for Præster. Det er overordentlig vanskeligt at udforme en Lovgivning om en saakaldt § 8 saaledes, at man værges sig imod øjeblikkelige Stemninger i et Sogn og værges sig imod at gøre nogen kirkelig Tjenestemand Uret. Og skal der ikke holdes Haand over dem, der forarger — det skal der i Sandhed ikke —, saa skal naturligvis Ministeriet vaage over, at man gaar frem med den nøjeste Retfærdighed i saadanne vanskelige Sager.

Jeg kan i Forbigaaende tillige nævne et lille Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, netop i Forbigaaende, berørte. Han omtalte den Sympati, jeg har udtalt for Tanken om at udvide Adgangen til Valgret til Menighedsraadene, og spurgte mig, om jeg agtede at omsætte den Sympati i Handling. Jeg svarer dertil: Nej, det agter jeg ikke. Det hænger for det første sammen med, at jeg ikke regner Sagen for at være af stor Vigtighed. Det har altid forekommet mig, at man under Diskussionen om dette Spørgsmaal baade fra Forsvarernes og fra Angribernes Side har overdrevet Betydningen af det, man kunde kalde den begrænsede Adgang til den kirkelige Valgliste, men naar der er Mennesker, som regner dette for en kirkelig Betyggelse og virkelig kan lægge Vægt derpaa — hvad der altsaa har forbavset mig —, føler jeg mig ikke oplagt til at tage Initiativet til nogen Ændring.

Min ærede Partifælle Hr. Arnth Jensen har omtalt Sammenlægningen af nogle Præsteembeder paa Slagelseegnen, idet han udtalte, at Forklaringen herpaa vist var at søge i Hensynet til Husfreden i Ministeriet, idet Departementschefen i Kirkeministeriet havde været Formand for den Kommission, som har behandlet Spørgs-

maalet om mulige Sammenlægninger af Præsteembeder.

Jeg kan berolige det ærede Medlem med, at Husfreden har ikke lidt det mindste Skaar, skønt jeg kun er gaaet med til ganske enkelte af de Forslag til Sammenlægning af Præsteembeder, der var fremsat af denne Kommission. Naar de Sammenlægninger er foregaaet, om hvilke det ærede Medlem talte, er det, fordi der der forelaa saadanne Forhold, at jeg — i øvrigt støttet af Biskoppens Indstilling — fandt en Sammenlægning forsvarlig. Menighedsraadet har da ogsaa foretrukket den trufne Ordning for andre Muligheder, som var til Stede. Jeg er i det hele taget ved disse Sammenlægninger gaaet frem paa samme Maade alle Steder, hvor Forslag er stillet, idet jeg kun, hvor vedkommende Biskop er gaaet med dertil, og Menighedsraadet ikke har modsat sig Sagen, har ladet Embederne sammenlægge.

Jeg kan godt føje til, at jeg i og for sig beklager, at Sammenlægningsplanerne har mødt saa megen Modstand, som de har, og jeg vil gentage, hvad jeg fik Lejlighed til at sige i den foregaaende Samling i det andet høje Ting, at jeg i mange Aar har været Ven af en Sammenlægning af de meget smaa Embeder, baade fordi jeg synes, det var praktisk og rigtigt, at Præsten fik noget mere Arbejde, og fordi jeg synes, det var det mest økonomisk forsvarlige at indvinde nogle af de kirkelige Midler, der anvendes til Præstelønninger, men at jeg netop i Overensstemmelse med den Kommission, jeg har omtalt, ikke finder det tilraadeligt — det er dens egne Ord —, at der sammenlægges, hvor Sammenlægningsplanen møder Modstand hos Menighedsraadet ud fra Grunde, som finder Støtte hos Provst og Biskop.

Jeg har et Par smaa Spørgsmaal tilbage. Det ene er Roskilde Domkirke. Det ærede Medlem Hr. Steen Rasmussen førte Sagen frem her i Folketinget og berørte baade Spørgsmaalet om den Mur, der er opbygget omkring Domkirken, og Spørgsmaalet om et Regulativ, der skulde ordne Embedsforholdet mellem de forskellige Myndigheder, som har noget at gøre med Domkirkens Forhold.

Hvad Muren angaar, er den jo nu en Kendsgerning, og det har formentlig mindre Interesse, hvordan jeg ser paa det Arbejde, der der er foretaget. Skal der ske nogen Form for Forandring — det ærede Medlem antydede, at man vel ikke kunde tænke sig nogen betydelig Ændring